A KÖZSZOLGÁLATI TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (második tanács)
2010. szeptember 30.

F-36/05. sz. ügy

Gudrun Schulze
kontra
Európai Bizottság

„Közszolgálat — Tisztviselők — Kinevezés — Az új személyzeti szabályzat hatálybalépését megelőzően tartaléklistára vett pályázók — A besorolási fokozatba való, felvételkor történő besorolás átmeneti szabályai — Fizetési fokozatba való besorolás — A személyzeti szabályzat 32. cikke — A személyzeti szabályzat XIII. mellékletének 2., 5. és 12. cikke — Életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetés — Egyenlő értékű munkáért járó egyenlő díjazás — A gondos ügyintézés elve — Gondoskodási kötelezettség”

Tárgy: Az EK 236. cikk és az EA 152. cikk alapján benyújtott kereset, amelyben G. Schulze a következőket kéri: elsődlegesen egyrészt a panaszát elutasító 2005. február 8-i bizottsági határozat, másrészt az őt A*6 besorolási fokozatba és 2-es fizetési fokozatba besoroló, 2004. október 11-i bizottsági határozat megsemmisítését; másodlagosan pedig a Bizottság kártérítésére való kötelezését.

Határozat: A Közszolgálati Törvényszék a keresetet elutasítja. Valamennyi fél maga viseli saját költségeit.

Összefoglaló

1. Tisztviselők — A tisztviselői minőség — A megszerzés feltételei
(Személyzeti szabályzat, 3. cikk)

2. Tisztviselők — Felvétel — Besorolási fokozatba történő kinevezés — Új előmeneteli rendszer bevezetése a 723/2004 rendelettel — A besorolási fokozatba való besorolásra vonatkozó átmeneti rendelkezések
(Személyzeti szabályzat, 7. cikk, (1) bekezdés, 27. cikk, első bekezdés, és 29. cikk, (1) bekezdés; XIII. melléklet, 12. cikk, (3) bekezdés; 723/2004 tanácsi rendelet)

3. Tisztviselők — Felvétel — Besorolási fokozatba történő kinevezés — Új előmeneteli rendszer bevezetése a 723/2004 rendelettel — A besorolási fokozatba való besorolásra vonatkozó átmeneti rendelkezések
(Személyzeti szabályzat, XIII. melléklet, 12. cikk, (3) bekezdés; 723/2004 tanácsi rendelet)

4. Tisztviselők — Beosztás — A besorolási fokozat és a munkakör közötti megfelelés — A betöltendő álláshely szintjének meghatározása
(Személyzeti szabályzat, 5. cikk, (4) bekezdés, 7. cikk, (1) bekezdés, és 62. cikk, első bekezdés; I. melléklet; 723/2004 tanácsi rendelet)

5. Tisztviselők — Elvek — Az adminisztráció gondoskodási kötelezettsége — A gondos ügyintézés elve — Korlátok
(Személyzeti szabályzat, XIII. melléklet, 12. cikk, (3) bekezdés)

1. A személyzeti szabályzat 3. cikkéből kitűnik, hogy a tisztviselő kinevezésére szükségszerűen a kinevezésre jogosult hatóságtól származó egyoldalú, a kinevezés hatálybalépésének időpontját, valamint az érintett által betöltött munkakört tartalmazó okirattal kerül sor. A nyílt versenyvizsga sikeres pályázója csak az ilyen határozattal történő kinevezését követően tekinthető tisztviselőnek, és igényelheti a személyzeti szabályzat rendelkezései által nyújtott előnyöket.

(lásd a 48. pontot)

Hivatkozás:

az Elsőfokú Bíróság T-58/05. sz., Centeno Mediavilla és társai kontra Bizottság ügyben 2007. július 11-én hozott ítéletének (EBHT 2007., II-2523. o.) 54. és 55. pontja.

2. Az egyenlőség elve nem akadályozhatja jogalkotó azon szabadságát, hogy bármikor úgy módosíthassa a személyzeti szabályzatot, ahogy azt a szolgálat érdekében megfelelőnek tartja – különben lehetetlen volna a szabályozás bármilyen továbbfejlesztése –, még akkor is, ha e rendelkezések kedvezőtlenebbek, mint a régiek.

Következésképpen a jogalkotó a személyzeti szabályzat átfogó módosítása keretében egyrészt rendelkezhetett úgy, hogy azon versenyvizsgák sikeres pályázóit, amelyek esetében az A*7 és A*6 besorolási fokozatba való felvétel 2004. május 1-je előtti időpontra volt előirányozva, azt követően az A*6 besorolási fokozatba nevezzék ki, másrészt pedig ennek alkalmával csökkenthette az e besorolási fokozatnak megfelelő díjazásokat.

Az így eljáró jogalkotó nem sértette meg az egyenlőség elvét, sem pedig a kor alapján történő bármely hátrányos megkülönböztetés tilalmát, mivel a személyzeti szabályzat XIII. mellékletének 12. és 13. cikkében foglalt, besorolási fokozatokra vonatkozó megfelelőségi táblázattól és a havi alapilletményektől nyilvánvalóan távol áll az érdekeltek korának közvetlen vagy közvetett bárminemű figyelembevétele.

Ezenkívül a személyzeti szabályzat 7. cikke (1) bekezdéséből, 27. cikke első bekezdéséből és 29. cikke (1) bekezdéséből következő szabály értelmében, amely szerint a beosztások szintjét azok jellege, jelentősége és terjedelme alapján kell meghatározni, függetlenül az érintettek végzettségeitől, a személyzeti szabályzat XIII. melléklete 12. cikkének (3) bekezdésében foglalt, besorolási fokozatokra vonatkozó megfelelőségi táblázat megkülönbözteti az A*5 kezdő besorolási fokozatot és az A*6 magasabb besorolási fokozatot az e szintnek megfelelő beosztásokhoz szükséges tapasztalat figyelembevétele érdekében.

Nem állítható következésképpen, hogy a személyzeti szabályzat XIII. melléklete 12. cikke (3) bekezdésével ellentétes a szakmai tapasztalat figyelembevétele; épp ellenkezőleg, e rendelkezés arra kötelezi a kinevezésre jogosult hatóságot, hogy azt a szolgálat érdekében objektív módon a betöltendő álláshelyek szintjének meghatározásakor vegye figyelembe.

(lásd az 58–62. pontot)

Hivatkozás:

a Bíróság C-443/07. P. sz., Centeno Mediavilla és társai kontra Bizottság ügyben 2008. december 22-én hozott ítéletének (EBHT 2008., I-10945. o.) 83. pontja;

az Elsőfokú Bíróság T-121/97. sz., Ryan kontra Számvevőszék ügyben 1998. szeptember 30-án hozott ítéletének (EBHT 1998., II-3885. o.) 98. és 104. pontja; T-135/05. sz., Campoli kontra Bizottság ügyben 2006. november 29-én hozott ítéletének (EBHT-KSZ 2006., I-A-2-297. o. és II-A-2-1527. o.) 105. pontja; fent hivatkozott Centeno Mediavilla és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 86., 89. és 113. pontja;

a Közszolgálati Törvényszék F-54/06. sz., Davis és társai kontra Tanács ügyben 2007. június 19-én hozott ítéletének (EBHT-KSZ 2007., I-A-1-165. o. és II-A-1-911. o.) 81. pontja.

3. Az ugyanazon munkáltató ugyanolyan értékű munkát végző alkalmazottainak az ugyanolyan díjazáshoz való joga az egyenlőség általános elvének sajátos kifejezése, amely elv tiszteletben tartását a Közszolgálati Törvényszék biztosítja. E jogot egyébiránt a Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának 7. cikke és a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet 111. számú egyezménye is tartalmazza.

Ugyanakkor az egyenlőség elve nem tiltja a hasonló helyzetek különböző módon való kezelését, amennyiben a különbségtétel objektív és releváns tényezőkkel igazolható, amit a bíróság vizsgál.

Márpedig a személyzeti szabályzat átfogó módosítása keretében a jogalkotó módosíthatta a besorolási fokozatok és a beosztások közötti megfelelést, nevezetesen a személyzeti szabályzat XIII. melléklete 12. cikkének (3) bekezdése elfogadásával, mivel az átmeneti rendelkezés jellegéből fakad, hogy kivételt képez a személyzeti szabályzat bizonyos rendelkezései alól, amelyek alkalmazását a rendszer megváltoztatása szükségszerűen érinti.

Ilyen körülmények között nem tekinthető úgy, hogy azon tisztviselők, akiket a személyzeti szabályzat átfogó módosításának hatálybalépését követően neveztek ki, ugyanolyan jogi helyzetben vannak, mint akiket 2004. május 1-je előtt vettek fel, és akiknek a kinevezésére a régi személyzeti szabályzat vonatkozott.

Következésképpen a besorolási fokozatok rendszerének átfogó módosítására tekintettel a jogalkotó nem sértette meg az ugyanolyan értékű munka egyenlő díjazásának elvét azzal, hogy az említett átfogó módosítást követően alkalmazott tisztviselők számára a személyzeti szabályzat XIII. melléklete 12. cikke (3) bekezdésének alapján megállapított besorolási fokozatnak megfelelő díjazást határozott meg, amely kevésbé kedvező, mint a régi fizetési fokozatoknek megfelelő díjazás, amelybe a 2004. május 1-je előtt felvett tisztviselőket sorolták.

Következésképpen az a körülmény, hogy a 2004. május 1-je előtt felvett asszisztensek vagy tanácsosok magasabb díjazásban részesülnek, mint az ezen időpontot követően tisztviselői minőségben felvettek, nem sérti az ugyanolyan értékű munka egyenlő díjazásának elvét.

(lásd a 74–79. pontot)

Hivatkozás:

a Bíróság C-381/99. sz., Brunnhofer ügyben 2001. június 26-án hozott ítéletének (EBHT 2001., I-4961. o.) 28. pontja; fent hivatkozott Centeno Mediavilla és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 77–79. és 105. pontja;

az Elsőfokú Bíróság a fent hivatkozott Centeno Mediavilla és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 75., 80., 114., 126. és 129. pontja.

4. A személyzeti szabályzat 7. cikke (1) bekezdésének és 62. cikke első bekezdésének – amely értelmében a tisztviselő a kinevezése alapján a besorolási fokozatának és fizetési fokozatának megfelelő díjazásra jogosult – együttes értelmezéséből kitűnik, hogy a tisztviselő besorolási fokozatának, és így a fizetési szintjének meghatározását követően az nem kaphat olyan beosztást, amely nem felel meg e fizetési fokozatnak. Másképpen kifejezve: a besorolási fokozat, és ennek következtében a díjazás, amelyre a tisztviselő jogosult, meghatározza azon feladatokat, amelyet rá lehet bízni. Ennek megfelelően a besorolási fokozat és a beosztás közötti megfelelőség elve bármely tisztviselőnek lehetővé teszi, hogy a besorolási fokozatának nem megfelelő munkakörbe való beosztását visszautasítsa, és ezért végeredményben azt, hogy visszautasítsa a díjazásának nem megfelelő feladatokat.

A fentieket nem rontja le az a körülmény, hogy a személyzeti szabályzat 5. cikkének (4) bekezdése, és I. melléklete – a tisztviselők személyzeti szabályzatát és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételeket módosító 723/2004 rendeletből következő szövege szerint – adott feladat és adott besorolási fokozat között nem állapít meg állandó megfelelést. E rendelkezések ugyanis nem módosítják a személyzeti szabályzat 7. cikkének (1) bekezdéséből eredő azon elvet, amely szerint a betöltendő álláshely szintjének meghatározására a szóban forgó tisztséghez kapcsolódó feladatok fontosságának és kizárólag a szolgálati érdeknek a figyelembevételével kerül sor. E rendelkezések mindössze azt vonják maguk után, hogy a kinevezésre jogosult hatóság az álláshirdetésben nem köteles pontosan meghatározni a betöltendő álláshelyhez tartozó fizetési fokozatot. E hatóság azonban széles mérlegelési jogkörét gyakorolva továbbra is köteles gondoskodni arról egyrészt, hogy az álláshirdetésben általa megjelölt besorolási fokozatok skálája megfelelően tükrözze a szóban forgó feladatok jelentőségét, másrészt pedig hogy az e besorolási fokozatok egyikébe való kinevezés objektív jellege megmaradjon, különös tekintettel az ellátandó feladatok jelentőségére.

(lásd a 80. és 81. pontot)

Hivatkozás:

az Elsőfokú Bíróság T-18/90. sz., Jongen kontra Bizottság ügyben 1991. május 7-én hozott ítéletének (EBHT 1991., II-187. o.) 27. pontja; T-56/07. P. sz., Bizottság kontra Economidis ügyben 2008. július 8-án hozott ítéletének (EBHT-KSZ 2008., I-B-1-31. o. és II-B-1-213. o.) 82–86. pontja; T-572/08. P. sz., Bizottság kontra Traore ügyben 2009. június 18-án hozott ítéletének (EBHT-KSZ 2009., I-B-1-39. o. és II-B-1-223. o.) 38., 40. és 41. pontja.

5. A gondos ügyintézés elvének kötelező ereje nem haladja meg a rendelet kötelező erejét. Ugyanez érvényes az adminisztrációnak az alkalmazottai irányában fennálló gondoskodási kötelezettségére, amely a közhatalom és a közszolgálatban munkát végző alkalmazottak közötti kapcsolatokban a személyzeti szabályzat által létrehozott, kölcsönös jogok és kötelezettségek közötti egyensúlyt tükrözi, és amelynek határait következésképpen mindig a hatályos szabályok tiszteletben tartása jelenti.

Következésképpen azon hely miatt, amelyet a gondos ügyintézés elve és a gondoskodási kötelezettség a normahierarchiában elfoglal, a 2004. május 1-je és 2006. április 30. közötti időszakban kinevezett tisztviselő ezen elv és kötelezettség alapján nem igényelhet a személyzeti szabályzat 12. cikkének (3) bekezdéséből következőktől eltérő eredményt, mivel az köti az intézmény hatáskörét.

(lásd a 86. és 87. pontot)

Hivatkozás:

az Elsőfokú Bíróság T-123/89. sz., Chomel kontra Bizottság ügyben 1990. március 27-én hozott ítéletének (EBHT 1990., II-131. o.) 32. pontja; T-65/92. sz., Arauxo-Dumay kontra Bizottság ügyben 1993. június 17-én hozott ítéletének (EBHT 1993., II-597. o.) 37. pontja; T-97/92. és T-111/92. sz., Rijnoudt és Hocken kontra Bizottság egyesített ügyekben 1994. június 22-én hozott ítéletének (EBHT-KSZ 1994., I-A-159. o. és II-511. o.) 104. pontja; a fent hivatkozott Campoli kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 149. pontja;

a Közszolgálati Törvényszék F-43/05. sz., Chassagne kontra Bizottság ügyben 2007. január 23-án hozott ítéletének (EBHT-KSZ 2007., I-A-1-27. o. és II-A-1-139. o.) 111. pontja.